

Sygn. akt – IX Ka 150/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3. czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Barbara Plewińska

Sędziowie: S.S.O. Mirosław Wiśniewski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 3. czerwca 2015 r.

sprawy **W. R.** – oskarżonego z art. 25 ust. 3 ustawy z 16.12.2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego w zw. z art. 12 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez: obrońcę oskarżonego oraz przez Prokuratora Rejonowego w Grudziądzu,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17. grudnia 2014 r., **sygn. akt II K 476/14**,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 2. tego wyroku przyjmuje, że beneficjentem orzeczonego tamże świadczenia pieniężnego jest Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. obciąża oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 100 (stu) zł.

Sygn. akt IX Ka 150/15

UZASADNIENIE

W. R. został oskarżony o to, że:

w okresie od 2007 roku do 2010 roku w nieustalonych datach w miejscowości S. działając z góry powziętym zamiarem poddał ubojowi konie i bydło poza rzeźnią wbrew przepisom art. 17 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego

tj. o czyn z art. 25 ust 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 roku (sygn.akt II K 476/14):

1. Ustalił, że W. R. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego w zw. z art. 12 kk i na podstawie art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne warunkowo umarzył na okres 1 (jednego) roku próby.

2. Na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 500 (pięćset) złotych na rzecz Ośrodka (...) w W..
3. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go częścią wydatków w wysokości 4000 zł (cztery tysiące) złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny oraz obrońca oskarżonego.**

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym w postaci świadczenia pieniężnego, zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Ośrodka (...) w W. podczas gdy przepis art. 49 kk pozwala jedynie na orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

W związku z powyższym wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w punkcie 2 orzeczenia, iż świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych przeznaczone ma być na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, zaś w pozostałym zakresie utrzymać zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego W. R., zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku, poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że W. R. w okresie od 2007 do 2010 roku, w nieustalonych bliżej datach w miejscowości S., działając z góry powziętym zamiarem poddał ubojowi konie i bydło poza rzeźnią, co stanowiło naruszenie art. 17 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego.

Ponadto, zarzucił orzeczeniu obrazę prawa materialnego, poprzez zastosowanie art. 17 oraz art. 25 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 12 kk, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżony dopuścił się owych czynów, a także obrazę przepisów postępowania w postaci art. 224 § 3 kpk w zw. z art. 6 kpk, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez przeprowadzenie przeszukania posesji oskarżonego bez jego udziału oraz bez udziału dorosłego domownika lub sąsiada oskarżonego, przez co naruszono podstawowe prawo oskarżonego do obrony, a także art. 4, 5 oraz 7 kpk poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na korzyść oskarżonego. Naruszeniu art. 624 § 1 kpk poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 100 zł opłaty oraz kwoty 4000 złotych tytułem części wydatków postępowania, pomimo, iż sytuacja finansowa oskarżonego nie pozwala na poniesienie przez niego kosztów we wskazanej wysokości oraz naruszenie art. 7 kpk w związku z art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wskazanego wniosku dowodowego obrońcy.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisywanego mu czynu, ewentualnie o uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

Sąd zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy przychylił się do apelacji oskarżyciela publicznego, zmieniając zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 2. tego wyroku przyjął, że beneficjentem orzeczonego tamże świadczenia pieniężnego jest Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Sąd odwoławczy stwierdził nieprawidłowość przy orzekaniu przez Sąd I instancji środka karnego wobec oskarżonego - świadczenia pieniężnego w wysokości 500 złotych na rzecz Ośrodka (...) w W., co słusznie zostało podniesione przez oskarżyciela publicznego w apelacji. Sąd meriti choć zastosował odpowiednią podstawę prawną, przywołując art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk, źle określił podmiot na rzecz którego owe świadczenie ma być spełnione. W pisemnych motywach skarżonego wyroku Sąd Rejonowy podał, iż orzekł wobec oskarżonego nawiązkę we wskazanej

wyżej wysokości na rzecz Ośrodka (...)w W., wprowadzając w ten sposób dodatkowe wątpliwości. Sąd Okręgowy rozpatrując rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 skarżonego wyroku, doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy, orzekając świadczenie pieniężne omyłkowo określił podmiot na rzecz którego ma być ono zrealizowane. Zgodnie z art. 49 kk jedynym beneficjentem orzeczonej na podstawie art. 39 § 7 kk kwoty jest Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Aby gwarancje przysługujące oskarżonemu, wynikające z zasad nulla poena sine lege oraz domniemania niewinności nie zostały naruszone, prawomocny wyrok jako podstawa skazania musi być sformułowany w sposób prawidłowy, jednoznaczny i nie budzący wątpliwości. Mając to na uwadze, Sąd odwoławczy zmienił skarżony wyrok w wyżej opisany sposób.

W ocenie Sądu Okręgowego żaden z zarzutów apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego nie okazał się zasadny. Obrońca apelując nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby podważyć ocenę dotychczas ustalonych okoliczności. Na podstawie ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego w sposób pewny wykazano, iż sprawcą czynów przypisanych na podstawie art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego w zw. z art. 12 kk jest W. R.. W pisemnych motywach skarżonego wyroku Sąd meriti rzetelnie, spójnie i logicznie przedstawił analizę całego materiału dowodowego, na podstawie którego określił nie budzący wątpliwości obraz zaistniałych wydarzeń. Winę oskarżonego wykazano nie tylko na podstawie zeznań świadków oraz odkrytych, co warto podkreślić, na terenie i w okolicy zakładu kości zwierzęcych. Oprócz tego zostały ujawnione przeciw obciążające dowody w postaci protokołów kontroli, w których wykazano nieprawidłowości w dokumentowaniu uzysku produktów zwierzęcych w stosunku do wielkości produkcji oraz nieprowadzenie ewidencji rozchodu produktów ubocznych, stwierdzono też braki w dokumentacji związanej z prowadzeniem stada, które formalnie należało do żony oskarżonego – B. R., a także ujawniono 12 sztuk kolczyków, które po prawidłowo przeprowadzonym uboju zwierząt powinny być zniszczone w ubojni. Ponadto, ani w toku postępowania, ani w apelacji obrońcy nie ujawniono takich dowodów, które mogłyby świadczyć, że to C. G. samodzielnie kierował ubojem i później celowo, bez wiedzy i nie z polecenia oskarżonego zakopywał kości w okolicach zakładu. Z kolei okoliczności, które miałyby świadczyć na korzyść oskarżonego, przeczące by dopuścił się on popełnienia owego czynu, pochodziły tylko z zeznań świadków - rodziny i pracowników jego zakładu i nie ujawniały tego rodzaju okoliczności, które jednoznacznie wskazywałyby na to, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa; innymi słowy: z zeznań tych świadków wynika co najwyżej, że nic nie wiedzą o tym by oskarżony prowadził nielegalny ubój – co skądinąd nie jest wiarygodne, bowiem w świetle pozostałych dowodów świadkowie ci zapewne posiadali wiedzę o faktach ustalonych przez sąd meriti.

Ani Sąd I instancji, ani Sąd odwoławczy nie kwestionują istnienia motywu zemsty po stronie C. G., która prawdopodobnie stanowiła przyczynę ujawnienia popełnienia przestępstwa przez W. R.. Sąd Rejonowy odniósł się do tej kwestii, stwierdzając słusznie, że owa motywacja nie przesądza o prawdziwości tezy, iż twierdzenia C. G. uznać należy z tego powodu za fałszywe oskarżenia W. R.. Obciążające zeznania znalazły potwierdzenie w innych dowodach, co wykazano w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, w związku z czym brak jest podstaw do twierdzenia, iż coś nie zostało należycie rozpatrzone.

Podsumowując, Sąd Rejonowy ocenił z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wiarygodność każdego dowodu z osobna i określił, które z nich przemawiają na niekorzyść, na korzyść oskarżonego i dlaczego. Przez to brak jest podstaw by twierdzić, że w postępowaniu I instancji zostały naruszone zasady wyrażone w art. 4, 5 oraz 7 kpk.

Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek dowodowy obrońcy, zgłoszony na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 r. o zwrócenie się do ochrony Sądu Rejonowego w Grudziądzu o nadesłanie monitoringu na okoliczność zweryfikowania prawdziwości zeznań B. R., C. G., A. K., M. G. oraz A. A.. Wiarygodność zeznań tych świadków była oceniana w odniesieniu do innych zebranych w postępowaniu dowodów, a Sąd meriti robiąc to, miał na względzie relacje jakie mogły zaistnieć między uczniami i C. G., czemu dał wyraz w uzasadnieniu skarżonego wyroku. Dowód ten był więc nieistotny dla sprawy. Należy zaś przypomnieć, iż sąd jest zobligowany do oddalania wniosków dowodowych, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości w związku z pozyskaniem dowodu z przeszukania posesji oskarżonego w miejscowości (...) i działki nr (...) z dnia 14.04.2014 roku od nieobecność W. R., a w obecności pracownika jego zakładu – (...). Cel przeszukania był stosownie umotywowany. Podczas przeprowadzania czynności wszystko przebiegło prawidłowo. Policjanci wręczyli postanowienie o przeszukaniu pracownikowi zakładu, gdyż nie zostali na miejscu W. R., następnie zawiadamiając M. M. o celu wskazanej czynności oraz o prawie wskazania osoby, która może być obecna przy przeszukaniu. Pracownik został wezwany do dobrowolnego wskazania miejsc zakopanych kości zwierząt. Odmówił zrobienia tego, po czym natychmiast poinformował telefonicznie w obecności funkcjonariuszy żonę oskarżonego. Na przekazaną wiadomość B. R. zareagowała przerwaniem rozmowy, nie zgłaszając żadnych pretensji ani wniosków w związku z tym przeszukaniem. Dlatego tylko na marginesie tej kwestii stwierdzić ponadto można, że nawet gdyby czynność przeszukania dotknięta była uchybieniami formalnymi, to nie ma to znaczenia dla oceny tego dowodu, bowiem w polskim prawie karnym nie obowiązuje „teoria owoców zatrutego drzewa”

Sąd I instancji nie naruszył art. 624 § 1 kpk poprzez zasądzenie od oskarżonego we wskazanych wysokościach kwot opłaty oraz z tytułu części wydatków postępowania. Sytuacja materialna oskarżonego, mając na uwadze prowadzoną przez niego działalność gospodarcza pozwoli mu pokryć owe koszty i nie będzie stanowiła nadmiernego obciążenia.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

W oparciu o art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 100 (stu) złotych.